

Héракles a 21. století

Jana Karhanová

„Co tady zas chceš? Tohle je podsvětí a ne holubník, jestli sis nevšiml, Héракle,“ ozval se autoritativní hluboký hlas, jenž se lehce nesl do všech koutů rozlehlé síně. Sál vypadal opravdu neobvykle. Působil jako velká jeskyně – ze stropu i z podlahy vyčnívalo několik krápníků, ale ze všech kamenných stěn vycházelo stejné bledé světlo, jaké spatřil cestou sem. Přesně naproti Héракlovi se zdvíhaly kamenné schody vedoucí k umně vytesanému trůnu.

Hrdina padl na kolena. „Veliký Háde, omlouvám se za vyrušení. Ale nepřišel jsem, abych tě rozlítil, ani ti nechci znovu odvést tvého podsvětního strážce. Léčka, kterou na mě podle nastražil můj nepřítel, mě stála téměř život. Nedaleko od místa, kde mě přepadli, jsem si všiml jakéhosi vchodu do jeskyně. Myslel jsem si, že bych se v něm mohl ukrýt. Ani v nejmenším by mě však nenapadlo, že je to další z vchodů do tvé říše,“ vysvětloval Héракles. Jen s velkým sebezapřením se neotrásl z Hádova upřeného pohledu, jímž podsvětní panovník zkoumal pozorně hrdinovy oči. Duhovky bohových očí byly tak temné, že vypadaly, jako kdyby se v nich přelézala tekutá tma.

„Na očích ti vidím, že nelžeš. Nějak tě však potrestat musím,“ pokýval přemýšlivě hlavou Hádes.

„A Cháron si to odnese také. Jako by mu nestačilo, že tě převezl minule!“

„Odpusť, ale Chárona z ničeho neviň. Tentokrát jsem řeku Styx nepřekonal.“

„Čím dál lepší,“ uštěpačně prohlásil Hádes. Pak se však tón jeho hlasu změnil. Zněl jako poryv studeného řezavého větru: „Poslouchej mě dobře. Bezdůvodně ses vetřel do mé říše. Na přímlovu svého bratra Dia jsem ti poprvé však odpustil. Ale napodruhé tě nějak potrestat musím, nemohu neustále porušovat podsvětní zákony.“

„Proč se rozčiluješ, drahý?“ ozval se za Héракlem melodický ženský hlas. Vysoká, štíhlá a nadpozemsky krásná žena téměř vypadala, že se místo chůze ve vzduchu plavně vznáší. Lehkým krokem došla až k Hádovu trůnu a smířlivě se na svého manžela usmála.

Héракlovi neušlo, že ostře řezané rysy Hádovy tváře při Persefonině úsměvu poněkud zjihly.

„Potrestat ho musíš, v tom mají zákony pravdu. Ale jak troufalce ztrestat již neříkají. Nechci se ti vměšovat do vlády v tvé říši, ale dovol mi určit Héракlovův trest,“ řekla Persefona a rukou si upravila dlouhé vlnité ebenové vlasy.

„Máš můj souhlas,“ souhlasil podsvětní vladař a Héракles měl pocit, že v jeho hlasu postřehl náznak čehosi, co by snad mohlo být něhou. Pak se obrátil na klečícího mladíka: „Slyšels. Má vzácná paní, rozhodne o tvém osudu.“ Z jeho hlasu již zase zazníval ten nepřívětivý chlad.

Persefona tleskla a v rukou se jí objevil nádherný pohár obsahující omamně vonící nápoj nachové barvy. „Tenhle nápoj vypiješ do dna,“ řekla a napřáhla štíhlou paži směrem k hrdinovi. Jakýsi neviditelný služebník si od podsvětní vládkyně pohár vzal a přenesl ho až před překvapeného Héракla. „Co je to za nápoj, paní?“ ošil se mladík znepokojeně. Čekal leccos, ale ne tohle. Co se stane, až ten nápoj vypije? Narostou mu oslí uši nebo zkamení?

„Tenhle nápoj tě přenese do dob budoucích. Jsi odvážný a také chytrý. Alespoň se to tobě říká. Dokaž to. Máš čas do zítřejšího poledne. Do té doby musíš pomoci alespoň jedné osobě a přesně v pravé poledne být blízko nebes

na určitém místě. Je to příbytek někoho, kdo se částečně podobá mně, mému manželovi nebo třeba tvému otci, ale přitom s námi nemá nic společného. Tahle stavba má vysokou věž se

špičatou střechou a na její zdi se modlí ruce. Pokud se ti nepovede tenhle úkol splnit... skočíš do Tartaru," dodala lhostejně, přesto se v jejích očích kmitl soucit a smutek.

Hérakles si pomyslel, že do budoucna má opravdu příznivé vyhlídky. Ale ustrašenost nebo zbabělost neměl v povaze. Odhodlaně se napil sladké tmavě fialové tekutiny. Mladík kolem sebe ještě spatřil hustou nachovou mlhu a...

„Uhni, voe. Stojíš uprostřed křižovatky!“ křikl jakýsi proplešatělý chlapík. Vykláněl se z jakési podivné plechové krabice a tvářil se dost nerudně. Hérakles však nerozuměl pojmu křižovatka, ani slovu „voe“. Naštěstí pro řidiče dodávky, jenž vypadal, že by Hérakla nejraději přejel.

Hrdina došel na vyvýšený chodník a podivil se, co to má na sobě za divné oblečení. Vždyť vypadal skoro jako žebrák – na nohou měl navlečené roztrhané cosi, co bylo ušito ze zvláštní černé nepoddajné látky, jakou Hérakles nikdy předtím neviděl. A mladíkův trup byl zahalen do modrého přiléhavého oděvu s rukávem končícím nad loktem.

Okolní vzduch byl těžký a zvláštně zapáchal. Všude kolem mladíka se pohyboval nespočet lidí – každou chvíli do něj někdo strčil, neboť Hérakles stál přesně uprostřed chodníku. A navíc se po tomto divném městě pohybovali ještě podivnější plechoví tvorové různých velikostí i barev, jež vydávaly hlasité troubivé zvuky.

Jak zvláštní jsou ty časy budoucí, bezděčně mu přišlo na mysl. Ale nemohl tu do nekonečna jen tak stát. Nemá času nazbyt a do Tartaru se mu skutečně nechtělo.

Dům ve tvaru kostky s šedou, místy oprýskanou omítkou, působil zasmušile a nespočet jeho malých oken připomínal oči pavouka. Velké dřevěné dveře, vypadající spíše jako vrata, byla ozdobena notně zrezlým kovááním a připomínala Kyklópova ústa. K této dřevěné bráně vedlo několik malých sivých schodů. Na nich seděl jakýsi hubený kluk. Chlapec byl schoulený a brečel. Hérakles si pomyslel něco o tom, kam ten svět dospěl, když roli plaček převzali už i muži.

Hérakles by pokračoval bez povšimnutí dál, ale o cosi, co leželo na zemi, zakopl a natáhl se na chodníku.

„U Athénina štítu,“ zaklel mladík. Zakopl o dvě věci, které se dost podobaly těm divným koženým botám, jaké měl on sám na nohou. Jen tyhle byly z jiného, mnohem tvrdšího materiálu a měly na podrážce několik koleček. Kam se ten svět jenom řítí?

„Pane, nestalo se vám nic?“ ozvalo se za Héraklem. Byl to ten kluk, kterého viděl hrdina brečet.

Hérakles cosi nerudně zabručel. Pak si ale všiml ani třináctiletého kluka, který na něj téměř upřeně civěl. Vypadal úplně jinak než lidé v Héraklově době. Nejenže měl mnohem světlejší pleť, vlasy ostříhané divně nakrátko, ale jeho oči byly schované za průhlednými kruhy, které se podivně leskly. Pod levým okem měl navíc fialovozelenou modřinu. Mladík se rozpomněl na to, co mu řekla Persefona. Musí pomoci alespoň jednomu člověku. Proč by to nemohl být třeba tenhle kluk, napadlo ho? A čím dřív se z té zpropadené doby dostane, tím líp.

„Jak se jmenuješ?“ usmál se Hérakles. Ani se nepozastavil nad tím, že mluví úplně odlišným jazykem, než byla jeho mateřština.

„Jirka,“ odpověděl hubený tmavovlasý kluk a schoulil se, jako kdyby očekával, že ho Hérakles uhodí.

„Zvláštní jméno. Mně říkají Hérakles...“

„Já myslím, že spíš vaše jméno je dost neobvyklé. Vždyť se jmenujete jako ten jeden hrdina, co plnil nějaký ty divný úkoly...“

Hérakles se skoro urazil. „Bohové na Olympu, slyšíte toho troufalce? To jsem přece já, syn vládce bohů, Dia! A to s těmi úkoly jsem radši ani neslyšel.“ Kdyby toho kluka nepotřeboval, dávno by odsud zmizel. Proč by se měl starat o to, proč nějaký ufnukanec brečí?

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás urazit... Já... už budu muset jít,“ zadrmolil rychle Jirka. Tenhle člověk byl očividně blázen. A od těch raději dál!

„Počkej, netvař se pořád tak vyděšeně. Vypadám snad jako nemejský lev? Uznávám, můj oděv nevypadá příliš důvěryhodně, ale nemusíš se mě bát,“ řekl Hérakles, ale Jirka se rozhodně netvářil, že by mu to věřil.

Chlapec jen pokrčil rameny a podotkl: „Jestli myslíte to drahé značkové oblečení, co máte na sobě, tak...“

„Jirí, kde se zase flákáš, ty lemple?“ Z vrat ošklivého domu vyšel stejně nehezký, notně opilý prostorově výrazný chlapík. Měl velké zažloutlé zuby, kvůli množství vypitého alkoholu i značně nejistý houpavý krok a kromě pití z něj táhl i silný odér kouře.

„Strejdo Jonáši, ne...“ začal Jirka, ale tlouštík ho vztekle okřikl, aby mlčel. Přimhouřil svá malá neupřímná očka a rozpřáhl se, aby synovce uhodil. Jirka se přikrčil, ale ještě, než stihla rána dopadnout, chytil Hérakles chlapcova strýce za předloktí. Tlustoch se mu sice pokoušel vytrhnout, ale jeho síla se s tou Héraklovou nedala vůbec měřit. Nemotorný opilec pro něj nebyl žádným soupeřem.

„Nešahej na mě, voe, nebo zavolam policajty,“ opile vykřikl Jonáš.

„Necháš toho kluka, nebo si tě najdu a pak ti nepomohou ani všichni bohové na Olympu, rozumíš?“

Protože Jonáš byl v takovém šoku, že ze sebe dostal jen jakési nesrozumitelné přidušené kvíknutí, popadl ho Hérakles za límec ušmudlané košile, zvedl ho metr nad zem a zařval mu do obličeje: „Rozumíš?“

„A...ano. Spolehněte se, pane. Jistě. Nezlobte se a...“ koktal Jonáš ještě dlouho poté, co ho mladík ze svého železného sevření pustil a on se s pořádným zuchnutím svalil na zem. Hérakles se na něj však zle zamračil a tlouštík na nic nečekal, synovce nechal synovcem, a jak mu krátké nohy stačily, pelášil do domu – co nejdál od Hérakla.

„Děkuju, Hérakle. On je poslední dobou dost agresivní a čím víc pije, tím je to horší...“ vyjeveně ze sebe dostal kluk.

„Tu modřinu pod okem máš od něj?“

„Jo, ale nezlobte se, už vážně budu muset jít. A ještě jednou dík.“

Až do setmění se hrdina procházel tímhle podivným městem. Jednomu člověku sice pomohl, ale v hloubi duše cítil, že to nebyla zase tak velká pomoc a nemůže přece odsud odejít jen tak. Jednak si umínil, že Jirku toho surovce zbaví, jednak ještě ani neznal místo, které mu popsala Persefona. Co když to místo, jež hledá, je úplně někde jinde? pomyslel si hrdina a otřásla s ním vlna bezmocnosti. Jakmile však padla tma, vrátil se Hérakles k domu, v němž bydlel Jirka, otevřel vrata a usnul v malé hale, z níž vedly schody směrem vzhůru.

Hérakla probudilo, jak mu někdo cloumá ramenem. Díky svému bojovému výcviku se okamžitě vymrštil, a ještě než otevřel oči, chytil člověka, který ho probudil, za ruku.

„Auvajs! Co blbnete, Hérakle?“ Hérakles se mezitím se úplně probral a s údivem zjistil, že se dívá do Jirkovy tváře. Okamžitě jeho ruku pustil a rozpačitě cosi zadrmolil.

„Já jdu teď do školy a vy byste se měl odsud taky co nejrychleji zdekovat. Slyšel jsem, jak sousedka říká, že na toho bezdomovce ve vestibulu zavolá poliše... Tím myslela vás,“ dodal na vysvětlenou.

„Co znamená *zdekovat*? A co je to *poliše*?“ zeptal se překvapeně Hérakles, když společně s Jirkou vyšli před dům.

Chlapec se při Héraklově dotazu zatvářil udiveně. „Počkejte, vy opravdu nevíte, co tahle slova znamenají?“

„Ale jistě, že to vím, jen jsem tě zkoušel,“ zalhal nepřesvědčivě Hérakles. No přece po něm nikdo nemůže chtít, aby před malým klukem přiznal chybu, nebo dokonce nevědomost!

„Aha,“ odtušil Jirka a Hérakles raději změnil téma. „Jak se vlastně jmenuje tohle... město?“ zeptal se a chlapec se na něj podíval ještě udiveněji než před chvílí.

„Plzeň...“

„Potřeboval bych vědět, jestli nevíš, kde by mohla být určitá stavba,“ začal hrdina opatrně a doslovně zopakoval popis, který použila ve své hádance Persefona.

„Cože? Co je to za kravinu?“ vyhrkl překvapeně Jirka. Ano, tenhle mladý muž byl dost zvláštní, o tom se nedalo pochybovat ani náhodou.

„Vážně netušíš, co by to mohlo být?“ optal se hrdina sklesle. Mohlo mu být jasné, že se dříve nebo později něco pokazí. Ale přitom všechno zpočátku vypadalo více než slibně. Jenže tak je to vždycky...

„Vážně to má pro vás takový význam?“

Hérakles sklíčeně přisvědčil. Nebyl zvyklý prohrávat. Poznání, že se mu něco vymyká z rukou, a navíc ho to nebezpečně přibližuje k Tartaru, na něj působilo pocitem, jaký hrdina dosud nezažil. Poznal bezmocnou hrůzu. Z blízké budoucnosti. Děsil ho především nedostatek času na rozluštění podivné hádanky.

„Víte... je půl devátý a měl bych jít na devátou do školy,“ kluk se tvářil jako ctnost sama, ale pak se šibalsky ušklíbl. „Ale... včera jste mi pomohl a teď bych měl pomoci zase já vám.“

„Takže?“ zvedl tázavě Hérakles pohled od země a zpřímá se zadíval chlapci do očí. Skleslost jako zázrakem zmizela. Měl naději a chytil se jí jako tonoucí stébla.

„Takže se na školu vykašlu. Pomůžu vám najít tu stavbu, i když ještě nemám tušení, co by to mohlo bejt. A můžu se vás na něco zeptat? Kdo vám dal tenhle popis a proč ji potřebujete tak nutně najít?“ vyslovil Jirka otázku, na níž ho velmi zajímala odpověď. Pak se chlapec zamyšleně zadíval na barevný plakát na nedaleké oprýskané zdi a něco ho napadlo...

„Jsme tady,“ oznámil. „Do pravého poledne máte ještě čas, ale radši už běžte, ať to neprošvihnete...“ Ukázal na velkou majestátní stavbu postavenou z hnědého kamene.

Hérakles se radostně usmál. „Tak tohle je to místo? Nikdy jsem neviděl takovou stavbu... Jak jsi vlastně přišel na to, že mám být právě tady?“

Jirka si rozpačitě prohrábl tmavou ofinu. „No... řešení bylo vlastně dost jednoduché. Hledali jsme příbytek někoho, kdo nemá s vašimi bohy nic společného, a přesto se jim podobá – to je křesťanský Bůh. Vysoká věž taky souhlasí a vidíte ten tvar oken? Jo, jsem si stopro jistý, že mám pravdu. A... hergot... Máte ještě deset minut. A být vámi, hodně rychle běžím na tu věž.“

„Proč?“ opáčil Hérakles, ale Jirka nemusel ani odpovídat, protože viděl totéž, co chlapec. Na opačném konci náměstí stál Jonáš a s ním ještě dva robustní, drsně vypadající potetovaní chlapíci. Jonáš jim cosi našťvaně vysvětloval a rukou ukazoval k Héraklovi a Jirkovi. Pak se k nim všichni tři rozeběhli.

„Klucí, to je ten praštěnej kulturista. Dáme mu za vyučenou?“ pronesl pomstychtivě Jonáš.

„Ať pozná, zač je v Plzni půllitr!“ ušklíbl se jeden z dvojice siláků. Měl dlouhý úzký vous a svým vzhledem připomínal kozla.

Jonáš i jeho dva kamarádi se na Hérakla vrhli najednou. Nic na tom nezměnilo ani to, že Jirka se pokusil neúspěšně jednoho ze strýcových společníků strhnout stranou a umožnit tak Héraklovi možnost doběhnout na věž. Do pravého poledne totiž zbývala jen chvíle.

Ačkoli povedená trojice měla v hospodských rvačkách jistě slušnou praxi, na urostlého a v boji cvičeného mladíka neměli. Nedokázali ani efektivně využít svou početní převahu, a tak

bylo zanedlouho po boji. Jonáš si třel čelo, na němž mu naskakovala pořádná boule a s prskáním se hrabal ven ze zlaté kašny, kam ho Hérakles bez nejmenších potíží hodil, ačkoli kašna byla odsud dobrých deset metrů. Jeden ze siláků se držel za krvácející nos a třetí ze spolku poté, co viděl, jak dopadli jeho kumpáni, neváhal. Poslechl pud sebezáchovy i zdravý rozum a sprintoval odsud úctyhodnou rychlostí.

„Ještě tři minuty, Hérakle, rychle! Máte málo času, utíkejte!“ vykřikl Jirka.

I když Héraklovi pojem *minuta* nic neříkal, pochopil, že pokud si okamžitě nepospíší, má temnou budoucnost zajištěnou. Zavolal na Jirku pár slov na rozloučenou a vyběhl k otevřeným dveřím vedoucím ke schodišti na věž.

Jonáš se mezitím vyhrabal z kašny. Crčel z něj proud vody a v tu chvíli vypadal jako vodník. Se zlostným funěním se řtil za Héraklem. Jeho objemné břicho se při běhu mohutně třáslo a teď spíše než vodníka připomínal vzteklého hrocha. Proběhl kolem Jirky a přes rameno na něj křikl, jestli nemá být náhodou ve škole a že si to s ním později vyřídí.

Hérakles bral schody na věž po třech. Slyšel, jak za ním kdosi těžce funí. Vyběhl po jednom z dalších schodišť a na jeho konci se ohlédl. Dole, několik pater pod sebou, uviděl, že právě obtloustlý Jonáš je původcem tohoto funění. Pochmurně se ušklíbl.

Konečně poslední schodiště. Byl nahoře.

Za malý okamžik pronikavé odbíjení oznámilo příchod poledne a přesně v tom okamžiku se na konec posledního schodiště dostal i Jonáš.

Aniž by se tlouštík zastavil, skočil po Héraklovi, jenže přesně v tu chvíli celé patro věže zalila hustá nachová mlha a...

„Vítej zpět, Hérakle!“ Hrdina se ocitl zpět v prostorné jeskynní síni.

„Svůj úkol jsi splnil výtečně. Jak se ti líbilo v časech budoucích?“ zeptala se Persefona, která stála po boku svého manžela.

„Abych pravdu řekl, jsem rád, že jsem zase zpět z té divné doby,“ uklonil se mladík oběma bohům.

„Já nejsem rád! Jsem tady omylem a žádám, abych byl *okamžitě* dopraven tam, kam patřím!“ Jonáš stále ještě nevydýchal výstup na věž a jeho sípavý dech se odrážel od stěn sálu.

„Podívejme. Ty jsi nám přivedl návštěvu, Hérakle?“ usmála se potměšile Persefona. „Mohu, drahý?“ usmála se na Háda, a aniž čekala na jeho souhlas, sestoupila po kamenných stupních až k Jonášovi. Chvíli si ho pohrdavě měřila pohledem. „Pozdravit neumíš?“ optala se ho chladně.

„Dobrééj, madam,“ zasípal tlouštok a zopakoval zcela bezostyšně svůj předchozí požadavek.

„Nezvyšuj v naší přítomnosti hlas, člověče. Bezvýznamný červ jako ty nemá nejmenší právo takovým způsobem hovořit s bohy.“ Persefona se pronikavým pohledem zadívala do Jonášových očí. Svým pohledem pronikla až do jeho duše a kývla na Háda.

„Dobrá. Žádáš, abys byl přemístěn tam, kam patříš? Je-li to tvým přáním, proč ti ho nesplnit?“ S těmi slovy luskl podsvětní panovník prsty a Jonáše se rázem chopily dvě tmavošedé siluety. Vypadaly, jako kdyby byly spleteny ze sítě tmavé mlhy. Přízrační Hádovi služebníci.

Jonáš se jim pokoušel vytrhnout, ale marně.

Jedna ze stěn sálu se na okamžik rozplynula a za ní se objevila temná hlubina, jež vypadala, jako by neměla dno.

Tartar, napadlo Hérakla. Když si pomyslel, jak málo stačilo a ve strašlivé propasti mohl skončit on...

„*Neééééé*, já nechci, nechte mě! Rozmyslel jsem si to, chci tady zůstat, *prosím!*“ vzpínal se Jonáš přízrakům. Dokonce sebou praštil na zem, snad v bláhové naději, že se vyhne strašlivému osudu.

„*Neeeeéééé!*“ srdceryvný křik se rozléhal jako ozvěna ještě hodnou chvíli poté, co vzpouzejícího se nešťastníka dva mlžné přízraky strhly s sebou do temné propasti.

Jana Karhanová, 16 let